

Május harmadik hete

Parker Cantrell egy olyan ágyban ébredt, amely nem a sajátja volt.

Lassan már három hete érkezett Sweetlandbe, és itt maradt a nagy temetése után. A testvérei sem utaztak még el. Mindannyian a panzióban laktak. Parker, Quinn és Preston a gondnok lakrészében szálltak meg, Savannah-nak pedig még volt egy szobája az emeleten. Michelle-nek saját háza volt az utcában, Raine meg odaköltözött hozzá, hogy a lehető legtöbb szobájuk kiadható legyen. A gondnoki lakásban Quinn a hálószobában lévő ágyat használta, Preston pedig a nappali egyik kanapéján tanyázott. Volt egy másik, ággá alakítható kanapé is a nappaliban: itt aludt Parker.

Nem egy nagy franciaágy volt, és az is biztos, hogy nem borította habos-babos, rózsaszín-fehér kasmírmintás ágytakaró. Továbbá a gondnoki lakás a ház hátsó traktusára nyílt, ami azt jelentette, hogy Parker általában szép árnyékos reggelekre ébredt, mivel a ház eleje kapta hajnalban a ragyogó napfényt. Ezen a reggelen viszont, amikor kinyitotta a szemét, valami lézersugárszerű világosság kápráztatta el. És amikor a bal oldalára fordult, hogy kiguruljon az ágyból, egy testnek ütközött.

Hirtelen teljesen éber lett, a szeme kipattant, hogy aztán

döbbsen pislogjon párszor. Egy test volt mellette az ágyban. Az alapján, amit az ablak redőnyeinek keresztül beszökő fénysugáron át látott, a test egy nőé volt. Egy meztelen nőé, akinek az arcát kócos haj keretezte, a karját pedig lágyan átvette a derekán. A melle ruganyos volt, a mellbimbója igéző világosbarna, szemmel láthatólag igencsak készen állt az üdvözlésére. Parker tekintete lejjebb kalandozott, a csípőhajlatára, a V alakú öltre és a lágy combokra.

A fenébe!

Legalább ahhoz jó érzéke volt, hogy ne mondja ki hangosan, ami éppen a fejében járt. Ehelyett jobbra gördült, letette a lábát a padlóra, és olyan gyorsan állt fel, hogy majdnem kizuhant az ablakon, amelynek nem ott kellett volna lennie. Valaki bizonyára gondját viselte, hogy nem esett át az üvegen, amibe valószínűleg belehalt volna. Még azt sem tudta felidézni pontosan, hogy milyen magasan is lehet a lakás, amely kétségtelenül nem a sajátja. Ez a valaki feltehetőleg majd megszakadt a nevetéstől, ha azt is látta, ahogy Parker belegabalyodott az ablak előtt lógó, könnyű csipkefüggönybe, és ahogy majdnem elszakította a lábával a finom anyagot, amely megakadályozta a mozgásban.

Egy sor elmotyogott átkozódás után sikerült kiszabadulnia, majd óvatosan felszedegette az összes ruhadarabot, amelyről úgy gondolta, hogy hozzá tartozik. Kevesebb mint öt perc alatt nagyjából felöltözve kilépett az idegen lakásból, és egy keskeny folyosón találta magát, amely egy még keskenyebb lépcsőhöz vezetett. A szűk lejáró után átpréselte magát a szúnyoghálós ajtón, amely nem volt bezárva, és majdnem lebucskázott a három kisebb lépcsőfokon, amelyről nem tudta, hogy ott vannak. Ahogy azt sem tudta, hogy a szúnyoghálós ajtó egyenesen a virágboltba vezeti őt.

– Ügyes húzás, Cantrell – mormogta magának, ahogy keresztülmanőverezett a kovácsoltvas kordék, fehérre festett állványok és üvegpanelek között, amelyek mindegyikén valamilyen növény vagy virág állt. Az üzlet frontja egy hatalmas üvegtáblát volt, amelyen keresztül besütött a kora reggeli napfény, mint egy különleges ajándék karácsony reggel.

Parker elvakítva tántorodott meg, és a következő lépéssel nekiment a falnak. Valami leesett a földre, és a fejében visszhangzó rettentő csörömpöléstől még a foga is megcsikordult. Acélos elszántsággal a nyomorult ablak és a pokolian tűző napsütés felé sietett. Az ajtó jobb kézre esett. Alig látta a zárat, mert minél inkább próbálta nyitva tartani a szemét, annál inkább nehezebbre esett szembenéznie a nappali fény ragyogásával. Miután egy percig vacakolt a zárral, Parker kibucskázott a Main Streetre, és végre hagyta, hogy az átkozódás szabadon ömöljön az ajkáról. Volt benne annyi előrelátás, hogy visszaforduljon, és bezárja az ajtót. A lüktetés a fejében jelezte, hogy a mozdulat nem esik jól, de nem vett róla tudomást. Ahogy meggyőződött arról, hogy az ajtó be van zárva, kiegyenesedett, amennyire csak tudott, és vett egy mély levegőt.

– Az első egyéjszakás kalandom itthon, Sweetlandben – mormogta, majd tett egy bizonytalan lépést élete éppen aktuális nagy szerelme felé: az útpadkán egy fekete-ezüst Suzuki V-Strom 650-es parkolt. – Isten hozott idehaza, Parker Cantrell!

Ez utóbbit nagy adag büszkeséggel mondta, és eleresztett egy könnyű kis mosolyt, amelyről úgy gondolta, hogy még kibírható, annak az erős másnaposságnak az ellenére is, amely olyannyira kínozza.

1. fejezet

Szeptember első napja

Ma van az a nap.

Drew Sidney eldöntötte, hogy márpedig a mai nap lesz az, amikor beszélni fog Parker Cantrell-lel. Hónapok óta gyakorlatilag sosem hagyott olyan lehetőséget, hogy két vagy három mondatnál többet váltsanak. Természetesen Parker volt annyira férfi, hogy minden adandó alkalommal próbált vele beszélni. Drew büszke volt magára, hogy képes neki ilyen sokáig ellenállni. Magas – több mint száznyolcvanöt centiméter –, atlétaalkatú, erős, izmos karokkal és feszes hassal. Neki van a legsötétebb barna szeme, amelyet a lány valaha is látott, és a legszebb ajka, amelyet valaha is... Ha azt mondjuk, nehéz volt neki ellenállni, az még enyhe kifejezés.

A pusztán tény, hogy Parker megpróbált beszélni vele az egyetlen, füledten szenvedélyes éjszakájuk után, ellentmondásban állt azzal a hírnévvel, amelyet Sweetland legnotóriusabb szívtiprójaként és a balhész Cantrell fivérek egyikeként magáénak tudhatott. Kicsit kevesebb, mint öt hónapja volt ismét a városban, és neki sikerült a csapdájába esnie már néhány héttel a visszatérése után. Ez sokat elárult Drew személyiségéről, és az elhatározásról, amelyhez mindenképpen tartani fogja magát a fiasco után, amely Stratfordban érte. Ebben a kisvárosban nőtt fel,

a marylandi Havre de Grace városához közel. Drew azonban most egy pillanatilag sem akart erre gondolni.

Ha az élet olyan egyszerű lenne!

Ha csak úgy egyszerűen félre tudná tenni az összes dolgot, amire nem akar gondolni, vagy amivel nem akar foglalkozni! Ha csak folytathatná az útját, a dolgok mind rendben lennének! Ha mindig így lehetne!

Na persze, jó duma, mintha nem hallott volna ilyet eleget. Egy mély sóhajjal, egy pihentető, lelket megtisztító sóhajjal, Drew behunyta a szemét, és azt kívánta, hogy ez a nap a lehető legjobban alakuljon. Hosszúnak ígérkezett, érzelmesnek, és minden bizsonnyal életreszólónak.

– A virágai már megint eltorlaszolják a rohadt járdát, Sidney!

A hangos, borgőzös szavak a bejárati ajtón keresztül érkeztek, éppen amikor az ajtó feletti szélcsengők megszólaltak, hogy egy új vásárló érkezését jelentsék. Vagy hát ebben az esetben Hoover King érkezését, aki Sweetland helybéli iszákosa, taxisofőrje, történésze és mindenhez értő ezermestere volt.

– Jó reggelt, Mr. King! – fuvolázta Drew a legvidámabb hangján.

A bejárati ajtó nem vágódott be, bár Drew arra gondolt, hogy ez lett volna Hoover szándéka. Walt bácsi beszerelt egy pneumatikus ajtózárat, amely ezt megakadályozza, mert Drew attól félt, hogy a teljes utcafronti kirakat betörök egyszer, ha túl erősen csapódik be az öreg, kétszintes épület ajtaja, amely éppen Delia Kincaid Budoárja és Bob Flannery Időtlen Antikvitasok boltja között helyezkedett el. A Main Streeten szinte az összes boltnak hatalmas, utcára néző kirakata volt. Jó reklám volt ez a sok turista számára, akik előzőnlötték Sweetland utcáit, nem is beszélve

arról, hogy egy újabb apropó az ünneplésre a városnak. Néhány héten belül, október elsején lesz az Őszi Fesztivál, az első hivatalos fesztiváljuk az új évszakban, amely egy kirakatdekorációs versennyel indul majd. Drew és Delia fognak versenyezni az első helyezéért. De ma még a munka napját, szeptember első hétfőjét ünneplik, ami a nyár végét jelentette, és szemmel láthatólag felpaprikázott állapotban találta Hoovert.

– Ja, hát reggel van – folytatta Hoover, és úgy fújtatott, mintha kétségbeesetten igyekezne újabb levegőt venni. – És itt lesz a felvonulás a Main Streeten, úgyhogy ki kell húznom ezt a szalagot végig az úton, hogy a járdán tartsa az embereket. És a maga járdarésze tele van szemetelve ezekkel a virágokkal – tájékoztatta a lányt, mintha az nem lett volna tisztában ezekkel a dolgokkal.

Hoover megemelte az egyik karját, hogy letörölje az izzadságot a homlokáról és a feje búbjáról, amelyet szabadon hagyott az egyre hátrébb húzódó haja.

– Ez a néhány vödör virág az ünnepléshez van kikészítve. Mr. Flannery fogja elszállítani őket a kisteherautójával a kikötőbe a ma esti fesztiválhoz – magyarázta Drew nyugodtan.

Igazság szerint persze egyáltalán nem volt nyugodt. A gyomra éppen felfordult, és meg kellett állnia, hogy mély levegőt vegyen, így próbálva kordában tartani az émelygést. Az utóbbi néhány hétben, amióta a rosszulét jelentkezett, megfordult a fejében, hogy elege van a betolakodóból, de amikor ráeszmélt, hogy ez ténylegesen minek is a jele, csillapult a bosszúsága. Boldogsággá változott rögtön, mintha egy napsugaras, vadvirágos mezőn lenne – ami Drew világában egyenértékű volt a határtalan örömmel.

– A fesztivál majd csak este lesz. Miért nem tudja addig bent tárolni a vödröket? – makacszkodott Hoover.

Drew vállat vont.

– Nincs elég helyem. De kijöhetek, és odatolhatom őket a kirakat elé, hogy ne legyenek az útjában. – Mindazonáltal Drew szinte tökéletesen meg volt győződve arról, hogy valójában most sincsenek Hoover útjában.

Amióta Hoover feleségét, Inezt sikkasztás miatt kitéték a városi tanácsból, és belekeveredett egy nagyobb, droggal kapcsolatos ügybe, amely egészen New Yorkig elért, Hoover folyton csak járta a várost, és nyugösködött. Nem, ez lehet, hogy nem a teljes igazság. Amikor Hoover részeg volt – az ideje kilencvenegy százalékában –, akkor nem nyugös volt, hanem inkább mérges vagy igencsak rámenös, és Drew ezt az oldalát sem kedvelte jobban. Józanon viszont mindig az orrát lógatta, és ez volt az egyetlen oka annak, hogy Drew sajnálta őt, és megbocsátotta a sok durva és felesleges dolgot, amit a férfi mondott neki.

– Nem, nem – mondta Hoover, legyintve felé, miközben fel-alá masírozott a pult előtt, ahol a lány is állt, és éppen egy szép csokor gerbera szárát vágta vissza, amelyet Preston Cantrell rendelt a menyasszonyának, Heavennek. – Maradjon csak a fenekén! Majd én odébb tolom őket.

Heaven és Preston a legaranyosabb kis kék házikóban laktak, amelyet Drew valaha látott, és Heaven majdnem annyira szerette a virágokat, mint Drew. Így aztán Preston odafigyelt arra, hogy legalább egyszer egy héten friss virágot vegyen neki. Ez a színes csokor most azt volt hivatott ünnepelni, hogy a konyhájuk felújítása két héttel a tervezett előtt befejeződött. A vidám színekben pompázó virágok szépen mutatnak majd a pitypangsárga szobában, amelyet csak két nappal ezelőtt festettek ki.

– Ne butáskodjon, van magának más tennivalója is ma reggel – mondta Drew, letéve az ollóját, és beletörölte a kezét a rajta levő szénszürke kötényébe.

A Csodás Virágok Drew kedvenc színeivel volt dekorálva, levendulaszínnel és szürkével. Földig érő csipkefüggönyök lógtak a bejárati ajtónál és a két franciaajtónál, amelyek a hátsó teraszra nyíltak. A falakat levendulaszínűre festették némi diszkrét tündérporral – ahogy ő szerette nevezni az irizáló felületet. A fő bemutatóteremben kordék, asztalok és lugasrácsok álltak, a polcokon virágok, szobanövények és mindenféle egyéb apróságok. Furcsa kis hely volt ez, amelybe Drew egyre jobban beleszeretett az utóbbi három évben, amióta Sweetlandben élt. Hoover csak panaszkodott tovább, ahogy a lány kijött a pult mögül, és követve a férfit a bejárati ajtóhoz indult. Kint azonnal fojtogató levegő csapott az arcába, bár még csak délelőtt tíz óra volt.

– Így, szépen visszatolom őket ide – mondta Hoover, és az egyik lábát megemelve tologatni kezdett egy teli vödör fehér szekfűt.

Drew mély levegőt vett, aztán előrehajolt, és óvatosan visszahúzott egy piros szekfűvel teli csöbröt.

– Most átmegegyek beszélni Mr. Flanneryvel. Nagyon párás a levegő idekint, és nem szeretném, ha a virágok hervadni kezdenének.

– Valószínűbb, hogy lekonyulnak és elpusztulnak itt ebben a kinti hőségben – hallatszott a hátuk mögött egy női hang.

Ismerős hang volt, egy ismerősen pesszimista hang, amelyet Drew részben szeretett, részben eltűrt.

– Szia, mama! – mondta megfordulva. Lorryna Sidney éppen fellépett a járdaszegélyre. A homlokát szalmakalap

takarta, bal kezében pedig egy lila selyemlegezőt tartott, amelyet nagy erővel dolgoztatott, hogy lehűtse magát.

– Miért vagy idekint, a te állapotodban? Bent kellene lenned a légkondicionált helyiségben! – csattant fel Lorryna, ahogy közeledett.

– Sss – pissegezett Drew, és az anyja elé állt. – Mr. King meghallja.

Lorryna vékony szája feszes vonallá húzódott, amint átnézett Drew válla fölött, és meglátta, ahogy Hoover a csöbröket rugdossa a fal mellé.

– Eggyel több ok arra, hogy bent legyél – suttogetta az összeesküvők hangján.

Drew csak sóhajtani tudott. Az anyja jót akart. Legalábbis azt gondolta, hogy jót akar. Lorryna volt az első ember, akit Drew két héttel ezelőtt felhívott, amikor visszatért egy eastoni orvostól. Senki máshoz nem fordulhatott. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy felhívja Heavent, különösen hogy Drew éppen az ő kertjében volt, amikor majdnem elájult. Quinn Cantrell, a kisváros új orvosa, Heaven jövődóbeli sógora látta el. Szerencsére Quinn egy doktornőhöz utalta be, és nem tett semmiféle célzást arra, hogy miért; sem neki, sem másnak, legalábbis Drew tudomása szerint.

– Gyere be! Van néhány rendelésem, aztán kiviszem az ernyőt és egy kis asztalt, hogy megnézzem a felvonulást.

Drew visszament az üzletbe, tudva, hogy az anyja a nyomában van. A három egymást követő tüszentés biztosabban jelezte Lorryna belépését a virágboltba, mint a szélcsengők. Még mindig nem jöttek rá, hogy mi van a boltban, amire allergiás.

– Van valami innivalód? Süt a forróság idebent – panaszkodott Lorryna.

– Ott a hűtő – ennyi volt Drew válasza.

Semmi – és semmi alatt Drew azt értette, hogy Arthur Sidney feltámasztásán kívül semmi – nem volt elég jó Lorrynának. Egyszer a nap miatt panaszkodott, hogy milyen forrón éget, máskor aztán éppen az eső miatt aggodalmaskodott, hogy koszos pocsolyákat csinál az udvarán. Mindehhez Drew már hozzá volt szokva, és próbált nem bosszankodni rajta – és itt különös hangsúly van a *próbál* szón.

Néhány perccel később az anyja felsóhajtott. Amikor Drew felnézett, látta, hogy a hűtőpult mellett álldogál. Lorryna nem volt annyira oda a növényekért és a virágokért, mint a lánya, bár az igazat megvallva, semmiért sem volt oda valójában, amióta három évvel ezelőtt meghalt a férje. Mégis mindig megállt a hűtőpult előtt egy bizonyos virág miatt. A vitorlavirág emlékeztette arra a napra, amikor a férjét, Drew apját eltemették, és ez a szép és szerény növény ezért volt olyan fontos az életében. Mintha ez a dátum minden naptárba bele lett volna marva innen-től fogva örökké. És az anyja úgy vadászott erre a virágra, mint farkas a zsákmányára.

Szomorú volt, ahogy ott állt a hűtőpult mellett, bámult valahová, talán a feledésbe, egy olyan emlékhez ragaszkodva, amelytől pedig jobb lett volna elszakítania magát, mint ahogy Drew hántotta most le a nem oda való leveleket a gerbera száráról.

– Az apád olyan izgatott lett, amikor megmondtam neki, hogy gyereket várok – mondta csöndesen Lorryna.

Drew nem válaszolt. Nem akart Arthur Sidney-ről beszélni, Lorryna viszont mindig kizárólag róla akart beszélni.

– Azt gondoltam, hogy fiút szerettem, akivel focizhat és együtt lóghat – folytatta Lorryna. – Ő viszont azt mond-

ta, hogy inkább kislányt szeretne. „Egy olyan kislányt, aki pont úgy néz ki, és úgy viselkedik, mint te, Raynie.” Ezt mondta.

Hát, meglett a lánya, gondolta Drew, miközben gyorsan visszavágott még egy szárat. De ő nem volt megáldva Lorryna gömbölyded formáival; ehelyett magas, nyúlánk alakjával az apjára hasonlított és annak családjára. És nem örökölte az anyja nagy, világosbarna szemét sem. Lorryna tekintete valaha rendkívül kifejező volt, de most az egyetlen kifejezés, amely látszott benne, a szomorúság volt. A szeme hol ki volt pirosodva a sírástól, hol fel volt puffedve ugyancsak a sírástól, hol szimplán le volt sütve. Drew csípős, türelmetlen természetében is az apjára hasonlított – vagy legalábbis az anyja sokszor rámutatott erre.

– Akkor tökéletes családja volt – hallotta Drew a saját hangját. Amikor a szavak kibuktak a száján, olyan szorosan zárta gyorsan össze, hogy megfájdult tőle a halántéka.

– Soha semmi sem tökéletes – vágott vissza az anyja.

– Arthur Sidney kivételével, igaz?

Lorryna erre a kérdésre elfordult a hűtőpulttól, és átható pillantást vetett Drew-ra.

– Ezt ne csináld! – mondta, mintha a fogai közül sziszegte volna.

– Mama, a papa meghalt. Mennyi időbe telik, hogy ezt elfogadd?

– Sajnálom, ha én nem vagyok olyan hideg és érzéketlen, mint te, Drew. Egy napon talán, ha majd megtalálsz az igaz szerelmet, akkor megtudod, milyen érzés elveszíteni azt, és megtudod majd, hogy nem olyan könnyű, mint kivinni a szemetet.

Drew hevesen megrázta a fejét.

– Én nem keresek szerelmet, sem igazit, sem másmit.

– Valóban? És akkor mégis mit gondolsz, mihez fogsz kezdeni az állapotoddal?

Igen, az állapota. Lorryna így nevezte Drew egészségügyi helyzetét. Megrázta a fejét, amikor azon kapta magát, hogy egészségügyi helyzetnek hívja ezt, ahelyett hogy a nevéen nevezné a dolgot. Egy babának.

– Jól elleszek majd egyedül.

– Apa nélkül? – kérdezte Lorryna, és magasra húzta a szemöldökét.

Drew sóhajtott egyet, felmarkolta a gerberákat, és lassan belecsúsztatta őket egy szépen metszett kristályvázába.

– Az életem egy jó részét éltem le apa nélkül – mormolta maga elé. – Vagy legalábbis egy jó apa nélkül.

– Mikor fogod megmondani neki? – faggatta Lorryna, aki szerencsére nem hallotta meg Drew utolsó megjegyzését.

– Ma – válaszolta az anyja merev kérdésére.

– Akkor jó lesz, ha változtatsz a keserű hozzáállásodon, hacsak nem akarod, hogy felüljön az első Baltimore-ba tartó buszra.

– Ő Parker Cantrell, mama. Az egyik lába már valószínűleg fent van azon a buszon – vágott vissza csípősen.